

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 148/02-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. októbra 2002 predbežne prerokoval sťažnosť J. P., V., ktorou namieta porušenie svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Okresným súdom vo Vranove nad Topľou konaním o jeho podaní zo 14. decembra 2001, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. P. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. augusta 2002 doručená sťažnosť J. P., V. (ďalej len „navrhovateľa“), ktorou namieta porušenie svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) Okresným súdom vo Vranove nad Topľou (ďalej len „okresný súd“) konaním o jeho podaní zo 14. decembra 2001.

Navrhovateľ tvrdí, že podaním zo 14. decembra 2001 podal Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) „žalobu o ochranu osobnosti“. Tento ju 21. decembra 2001 listom č. Ncv 47/2000 postúpil okresnému súdu, ktorý vo veci nekoná. Navrhovateľ sa na nečinnosť súdu sťažoval predsedovi najvyššieho súdu aj predsedovi okresného súdu.

Porušenie svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru vidí navrhovateľ v nečinnosti okresného súdu.

Rozsudkom okresného súdu č. k. 2 Nc 658/94-151 bola obmedzená navrhovateľova spôsobilosť na právne úkony „... v takom rozsahu, že tento nie je spôsobilý podávať podnety, návrhy, žaloby, sťažnosti a rôzne podania na súdy, štátne orgány, orgány štátnej a verejnej správy a samosprávy ...“. Uvedený rozsudok teda neumožňuje súdom, aby konali o akomkoľvek podaní navrhovateľa, lebo jeho podanie nie je spôsobilé vyvolať účinky žaloby vrátane začiatku súdneho konania.

Keďže navrhovateľovo podanie zo 14. decembra 2001, ktoré označil ako „žalobu o ochranu osobnosti“, nemohlo vyvolať začiatok súdneho konania, tak ani okresný súd nemohol svojou nečinnosťou porušiť právo navrhovateľa podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Ústavný súd už v rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 10/95 vyslovil, že „Všeobecné súdy nemajú právomoc rozhodovať o obmedzení alebo pozbavení ústavných práv a slobôd. Preto aj osoba pozbavená spôsobilosti na právne úkony má procesnú legitimáciu na ochranu základného ľudského práva v konaní o podnete podľa čl. 130 ods. 3 Ústavy SR“. Tento právny názor platí aj pre konanie o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy, lebo nie je dôvod odoprieť osobám pozbaveným spôsobilosti na právne úkony prístup k ochrane ich ústavných práv a slobôd. Preto ústavný súd hodnotil sťažnosť navrhovateľa tak, ako keby ju bola podala osoba, ktorej spôsobilosť na právne úkony nebola obmedzená.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. októbra 2002

